

DIRECTORA
ESTHER VERA

DIRECTOR ADJUNT
IGNASI ARAGAY

DIRECTORA GERENT
GEORGINA FERRI

SUBDIRECTORS
DAVID MIRÓ
CATALINA SERRA
JORDI CORTADA

DIRECTORA D'ART
CRISTINA CÓRDOBA

EDICIÓ PAPER
ROSA RODON

EDICIÓ WEB
FRANCINA BOSCH

POLÍTICA
GERARD PRUNA

INTERNACIONAL
MÓNICA BERNABÉ

SOCIETAT
ELENA FREIXA

ECONOMIA
ALBERT MARTÍN

DEBAT
TONI GÜELL

CULTURA
LAURA SERRA

MÈDIA
ÀLEX GUTIÉRREZ

ESPORTS
TONI PADILLA

DELEGADA MADRID
MARIONA FERRER

LENGUA
ALBERT PLA

FOTOGRAFIA
XAVIER BERTRAL

DISSENY WEB
RICARD MARFÀ

ARA TV
ALBA OM

EDICIÓ DE PREMSA PERIÒDICA ARA, SL

PRESIDENT
FERRAN RODÉS

FINANCES
XAVIER LINARES

MÀRQUETING
PABLO CASALS

VENDES
EVA MÁRQUEZ

COMERCIAL
SERGI GERMÁN

NOUS NEGOCIS
ORIOL CANALS

TECNOLOGIA
MARC CAMPRODON

DIRECTOR FUNDADOR
CARLES CAPDEVILA

C/ DIPUTACIÓ, 119
08015 BARCELONA.

TELÈFON: 93 202 95 95.

ATENCIÓ AL
SUBSCRIPTOR:
93 275 11 10

subscriptions@ara.cat

TEXT LEGAL

Edició de premsa periòdica ARA es reserva tots els drets sobre el contingut del diari ARA, els suplementos i qualsevol producte de venda conjunta, sense que es puguin reproduir ni transmetre a altres mitjans de comunicació, totalment o parcialment, sense prèvia autorització escrita.

Difusió controlada per l'OJD

EL DIARI D'AHIR

Fe d'errades: L'ARA agraeix als lectors que ens facin arribar els errors que detectin en el contingut dels articles. Un cop confirmat l'error, l'ARA publica la fe d'errades en aquesta mateixa columna. Podeu fer-nos arribar les vostres esmenes a opinio@ara.cat.

DEBAT

CONSULTEU MÉS ARTICLES A L'ARA.CAT

Pedro Sánchez i Felip VI, unitat de destí

Des que va recuperar el lideratge del PSOE, Pedro Sánchez ha provocat moltes nits d'insomni a la vella guàrdia socialista. Aquest estiu, amb l'afer de l'expulsió d'Espanya de Joan Carles I, també en causa entre aquells que pateixen per la monarquia. Aquest neguit l'ha expressat Fernando Ónega a "La Corona, en mans del PSOE" (*La Vanguardia*, 23 d'agost). L'exresponsable de premsa d'Adolfo Suárez es pregunta si Sánchez és creïble quan s'erigeix en "defensor i garant del pacte constitucional" perquè considera que tractant-se d'ell "no es pot descartar res".

Al president del govern espanyol l'acompanya la imatge de no ser home de paraula. Un tarannà que no el diferencia d'altres col·legues, però que ha estat molt amplificat pels crítics del seu partit des que es va rebel·lar contra el seu paper de vicari de Susana Díaz i va voler optar a la presidència d'Espanya, com va explicar Jesús Cintora a *Conspiraciones* (2017). L'ús habitual de Sánchez, segurament per les circumstàncies que li han tocat viure, del *donde dije digo, digo Diego* per surar fa que posar la mà al foc pel que farà resulti arriscat.

No és el cas, en canvi, de la matèria que preocupa a Ónega i la vella guàrdia socialista –representada per ex alts càrrecs al manifest d'escalf al rei emèrit–. En el 39è congrés federal del PSOE, el juny de 2017, en què Sánchez va aconseguir la secretaria general, també va aconseguir que les Joventuts Socialistes bescauessin l'esmena amb què plantejaven una aposta per avançar cap a la Tercera República pel compromís de la nova direcció d'enfortir els "valors republicans" del partit.

Malgrat que nombrosos militants es declarin republicans, el PSOE, al llarg dels seus 141 anys d'història, ha estat un partit republicà "*manon troppo*", com sosté el catedràtic d'història de la Complutense de Madrid Juan Francisco Fuentes a *Con el Rey y contra el Rey. Los socialistas y la monarquía* (2016). La prioritat del partit ha estat, de manera lògica, el socialisme, i després la tipologia de règim. Si durant dècades va anar de bracet dels partits republicans *avant la lettre*, va ser més per les qualitats negatives de la monarquia d'Alfons XIII que no pas per una convicció profunda.

Fuentes, així com l'historiador Luis Carlos Hernando a *El PSOE y la monar-*

JOAN ESCULIES

ESCRIPTOR I HISTORIADOR

quia (2013), expliquen en detall també la importància de la Guerra Civil i els gairebé quaranta anys d'exili –amb l'operació plebiscitària d'Indalecio Prieto per atraure's els monàrquics donjoanistes– en l'acceptació de Joan Carles I el 1975. Una reinstauració que, pel guany del parlamentarisme, es va voler veure com una "República coronada". L'acusació, per tant, al PSOE que ha renegat d'una suposada ànima republicana se sustenta més en apriorismes i en el joc polític que no pas en

BALLESTEROS / EFE

La monarquia parlamentària i el socialisme espanyol són avui dues cares de la mateixa moneda

el coneixement del desenvolupament històric del partit.

Això al marge, el suport de Pedro Sánchez a la Corona es basa en altres motius. Un de cabdal és que, com ha assenyalat el politòleg Josep M. Colomer a *El País* a "La Monarquía, cabeza de turco" (22 d'agost), provar un canvi de règim en les circumstàncies actuals resultaria un "naufregi gairebé garantit" per al l'Estat. Una segona raó, més pregona, és que l'Espanya de les autonomies basada en la monarquia constitucional és un producte eminentment del PSOE. Primer des de l'oposició a Suárez –d'aquí els vincles amb el món que representa Ónega– i després com el partit que més temps l'ha governat (1982-1996, 2004-2011, 2018-avui) –23 anys de 43–, a més de la presència als ens locals i autonòmics.

No és estrany, doncs, que el pare socialista de la Constitució, Gregorio Peces-Barba, expressés a *La democracia en España* (1996) que "*después de la Transición, la monarquía y la democracia están indisolublemente unidas y [...] el daño a la monarquía es un daño irreparable a la democracia*". Llegiu PSOE on diu *democracia*. No és que la Corona estigui en mans de Sánchez, sinó que la monarquia parlamentària i el socialisme espanyol són avui dues cares de la mateixa moneda i difícilment l'una perviurà sense l'altra –el partit no ho faria amb la importància que té.

Vinculat amb aquest aspecte de construcció política hi ha un altre factor, gens menor, que ajuda a comprendre l'horitzó esperable (que cadascú decidirà si és desitjable o no) del moviment forjat ara entre la Zarzuela i la Moncloa (que expressava en aquest diari el 5 d'agost a "El joancarllisme ha mort, visca el rei!"). Felip VI té 52 anys; Pedro Sánchez, 48. Són gairebé de la mateixa generació. Passat el cop fallit (o no) del 23-F, els records que tenen tots dos (14/10 anys) del que ha passat a Espanya des de llavors, començant pel Naranjito del Mundial del 1982, són

els mateixos. No els preocupa el llegat de Joan Carles I, que ja està escrit, sinó el futur del de cadascun. Al marge que mantinguin o no una relació cordial, en aquests moments l'un necessita l'altre per consolidar els projectes respectius. Pel que fa a Pedro Sánchez i al PSOE, respecte a la monarquia, els insomnes poden dormir tranquils.